

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/361/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7810205751
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7810205751.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne Q. H., W.. XX.X.XXXX, F. C., Š. XX, zast. JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, Rožňava, Hviezdoslavova 4, proti žalovanému H. V., W.. X.XX.XXXX, F. C. X, zast. JUDr. Jánom Dorkinom, Rožňava, Nám. baníkov 17/33, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu 10C/103/2010-129 zo 14.6.2016 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) uznesením uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 1.438,51 €, platbou u zástupcu žalovaného JUDr. Jána Dorkina v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Rozhodol tak o trovách konania po právoplatnom skončení sporu rozsudkom č.k. 10C/103/2010-104 z 11.5.2012, ktorým súd žalobu žalobkyne zamietol (rozsudok v tomto výroku nadobudol právoplatnosť dňa 29.6.2012), a po zrušení cit. rozsudku vo výroku o trovách konania uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 242/2012-124 z 30.8.2013 a vrátení veci súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie o trovách konania s vysloveným právnym názorom, aby súd prioritne posúdil možnosť aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. na posudzovaný prípad. Žalobkyňa poukázala na to, že je starobnou dôchodkyňou a poberá dôchodok vo výške 274,50 € mesačne, z ktorého uhrádza všetky výdavky súvisiace s bývaním, stravou a ošatením, platby za elektrinu, plyn, televíziu a telefónne poplatky a spláca pôžičku v splátkach 50,- € mesačne, pričom na živobytie jej zostáva len nepatrná suma, a preto zaplatenie trov konania by malo pre ňu ťažko napravitelné následky a určite by viedlo k „strate strechy nad hlavou“. Za hodné osobitného zreteľa považovala aj okolnosti, ktoré ju viedli k podaniu žaloby na súde, a síce, že so žalovaným žila na spôsob manželstva od júla 1990 do júna 2010, a je preto prirodzené, že spoločne hospodárili a nadobúdali veci do podielového spoluvlastníctva, že ako ľudia, ktorí sa mali radi, ani len neuvažovali nad uzavieraním dohôd o tom, akú vec a v akom podiele budú (spoločne) nadobúdať. Poukázala na dôvod zamietnutia žaloby, ktorým bol jej procesný neúspech neunesením dôkazného bremena, pričom do stavu dôkaznej núdze sa dostala práve za vyššie uvedeníh okolností. Žalovaný poukazyval na to, že žalobkyňa počas konania bola zamestnaná v pracovnom pomere, a teda mala príjem a starobnou dôchodkyňou sa stala len v terajšom období, je vlastníčkou bytu, takže nie je nemajetná, že podala nedôvodnú žalobu a sama si bola vedomá následkov v prípade neúspechu v konaní, navyšovala hodnotu konania tým, že 15.10.2010 ešte rozšírila žalobu o investície a hotovosť bez toho, aby mala akékoľvek dôkazy. Žalovaný tvrdil, že nezavinil vznik trov konania a musel sa len dôvodne brániť proti neopodstatnenému nároku žalobkyne a bolo by nespravodlivé, ak by mu súd nepriznal náhradu trov

konania, preto mal za to, že nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie mu náhrady trov.

3. Súd citoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p a § 150 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že v prípade plného úspechu účastníka konania súd má povinnosť náhradu účelne vynaložených trov konania úspešnému účastníkovi priznať v plnom rozsahu, čo platí iba vtedy, ak nevyužije možnosť zohľadniť dôvody osobitného zreteľa a výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. Toto ust. treba považovať za výnimočné opatrenie, ktoré dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v ňom uvedených výnimočne nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, u ktorého sú inak naplnené predpoklady pre priznanie náhrady trov konania celkom alebo sčasti, pričom pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať k osobným, majetkovým, zárobkovým a iným pomerom obidvoch účastníkov konania, teda nielen toho, ktorého by podľa všeobecného ustanovenia postihoval povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá; je treba prihliadať tiež na okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a na postoj účastníkov konania. Súd mal za to, že dôvody na strane žalobkyne len čiastočne vykazujú znaky dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by výnimočne odôvodňovali aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. Pri posudzovaní existencie dôvodov, pre ktoré by žalovanému nemala byť priznaná plná náhrada trov konania, podľa názoru súdu bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobkyni síce bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, no neunikla v spore dôkazné bremeno. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa síce môžu týkať sociálnej situácie účastníkov, avšak pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba tiež brať také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj účastníkov v konaní. Súd poukázal na rozhodnutie vo veci samej a na konanie žalobkyne vo vzťahu k rozšíreniu žaloby na prvom pojednávaní, čím došlo k navýšeniu hodnoty konania, ktoré (navýšenie) má bezprostredný vplyv na výšku trov konania. Vzal do úvahy, že žalovaný svojím konaním žiadnym spôsobom nesťažoval dôkaznú situáciu v spore, resp. priebeh konania a svoje procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom realizoval za účelom ochrany svojich práv a oprávnených záujmov (napr. navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky a pod.). Podľa názoru súdu z dôkaznej núdze na strane žalobkyne nemožno viniť žalovaného a vzniknutý stav hodnotiť v jeho neprospech tým, že mu nebude priznaná náhrada trov konania. S poukazom na uvedené súdne tvrdenia žalobkyne týkajúce sa samotného nároku na súde, ako aj sociálnej situácie účastníkov, ich osobných, zárobkových a majetkových pomerov, vyhodnotil (iba) ako čiastočne dôvodné. Bol toho názoru, že z tohto pohľadu „ani prípadná lepšia majetková situácia na strane žalovaného nemá vplyv na právne posúdenie veci z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania“. Súd aplikoval na vec ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dôvodom hodným osobitného zreteľa na strane žalobkyne sú jej nepriaznivé majetkové pomery, a preto znížil náhradu trov konania o 50 % a mal za to, že vyššie zníženie náhrady trov konania nepripadá do úvahy a nie sú preukázané dôvody na nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému, nakoľko nepriznaním trov konania by bol žalovaný nedôvodne postihnutý, pretože nezavinil vznik sporu, od začiatku neuznával uplatnené nároky žalobkyne a musel sa len brániť voči jej nepreukázaným tvrdeniam žalobkyne, ktorá nezodpovedne pristupovala k vedeniu sporu, nakoľko aj počas konania rozšírila nároky bez toho, aby zvažila dôsledky dôkaznej núdze na úspech vo veci a na náhradu trov konania. Vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu 25.368,50 € (t.j. polovica zostatkovej hodnoty vecí 50.737,- €, ktoré žiadala vyporiadať), súd podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia (po znížení o 50 %) v celkovej výške 1.438,51 € (odmena 2.353,64 € + 43,88 € režijný paušál = 2.397,52 € + 20 % DPH = 2.877,02 € : 2) a uložil žalobkyni zaplatiť ju zást. žalovaného JUDr. Jánovi Dorkinovi, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

4. Uznesenie napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Mala za to, že v súdnej veci je namieste aplikovať ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pretože v jej prípade sú dané dôvody hodného osobitného zreteľa, odôvodňujúce nielen čiastočné, ale celkove nepriznanie náhrady trov žalovanému. Citovala ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a uviedla, že jej sociálna situácia sa oproti skoršiemu rozhodovaniu nijako nezlepšila, ba ešte sa zhoršila v dôsledku inflácie a zvyšovania cien. Ide o notoricky známe skutočnosti, ktoré navyše sú súdu nepochybne známe z jeho rozhodovacej činnosti aj v ďalších súdnych veciach, a preto odkázala na výdavky, na ktoré poukazovala v odvolaní zo dňa 19.6.2012.

Považovala za dôležité upriamiť pozornosť aj na ďalšie skutočnosti, ktoré môžu mať relevanciu pri rozhodovaní o trovách konania a je potrebné ich brať do úvahy. Podľa názoru žalobkyne pri rozhodovaní je potrebné okolnosti, ktoré má na zreteli ust. § 150 ods. 1 O.s.p., hodnotiť širšie, komplexnejšie, než len otázku finančnú. Znovu poukázala na okolnosti, ktoré ju viedli k podaniu žaloby, predovšetkým na to, že so žalovaným žila na spôsob manželstva od júla 1990 do 23.6.2010, teda po dobu 10 rokov, za celý čas spolužitia bola zamestnaná ako vedúca predajne potravín, čiže bez akýchkoľvek pochybností mala príjem zo závislej činnosti a všetky ňou zarobené peniaze zostali investované v rodinnom dome žalovaného, a to bez ohľadu na to, či sa dostala do stavu dôkaznej núdze alebo nie. Je logické, že peniaze zarobila a nič od žalovaného nedostala, a predsa jej žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, hoci bolo medzi nimi v tom čase úplne prirodzené, že spolu hospodárili a nadobúdali veci do podielového spoluvlastníctva. Poukázala na to, že v podstate sa dostala do tejto dôkaznej situácie preto, lebo bola dobromyseľná a s človekom, s ktorým sa mali radi, pochopiteľne žiadne dohody nespisovali, na ničom sa písomne nedohadovali. Navyše na začiatku ich spolužitia žalovaný bol bez práce a peňazí, zobrala ho k sebe do bytu bývať a fakticky ona ho vyživovala zo svojho príjmu (viď výpovede svedkov na pojednávaní napr. 8.11.2010). Zároveň zdôraznila, že na súde podala žalobu, ktorá smerovala k zrušeniu a vyporiadaniu predmetu podielového spoluvlastníctva, čo bolo v záujme aj samotného žalovaného, že po zistení a uvedení si dôkazného stavu v konaní nepokračovala, uspokojila sa s rozhodnutím súdu, že jej nič nepatrí, i keď do domu žalovaného, áut, ktoré výlučne on používal a pod. investovala všetko, čo mala a zarobila. Podľa žalobkyne nezohľadnenie všetkých týchto skutočností malo za následok, že súd rozhodol o jej povinnosti uhradiť žalovanému trovy tohto konania. Uviedla ďalej, že medzičasom (od skoršieho rozhodnutia o trovách konania už uplynula značne dlhá doba) došlo k podstatným zmenám aj ohľadne jej rodinných a osobných pomerov, ktoré pred rozhodnutím súdu nemohla uviesť, pretože nevedela o tom, že súd po takmer troch rokoch od právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, mieni nanovo rozhodnúť o trovách konania. Uviedla, že medzičasom tragicky zomrel jej syn U. H. (nar. 1XXX), ktorý bol jej veľkou oporou, čo jej ďalej sťažuje beztak neľahkú situáciu a túto udalosť do dnešného dňa veľmi ťažko znáša, nevie sa s ňou vysporiadať, od tej doby bola už dvakrát operovaná (prvýkrát tri mesiace po úmrtí syna) a je presvedčená, že oba operačné zákroky boli zapríčinené jej zlým psychickým stavom z jeho úmrtia. Poukazujúc aj na tieto skutočnosti sa žalobkyňa domnievala, že priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému v akejkoľvek výške, by - okrem iného - odporovalo aj dobrým mravom. Na základe uvedených skutočností navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že sa žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania neprizná, alternatívne navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne pre prípad úspechu v odvolacom konaní uplatnila právo na náhradu trov odvolacieho konania za podané odvolanie; alternatívne pre prípad iného právneho názoru, resp. jej neúspechu v odvolacom konaní navrhla o trovách odvolacieho konania rozhodnúť tak, že sa právo na ich náhradu rovnako neprizná žiadnemu z účastníkov konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vzhľadom na všetky okolnosti predmetnej veci nie je dôvod ani na to, aby bol jeho celkove uplatnený nárok na náhradu trov konania znížený o 50 %. Nepodal však proti uzneseniu odvolanie, a to iba z toho dôvodu, aby sa vec uzavrela a nemusel byť účastný žiadneho konania so žalobkyňou, pretože toto ho zaťažuje a spôsobuje mu traumy. Uviedol, že odvolanie žalobkyne, ktoré podala z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. účinného v čase podania odvolania, považuje za nedôvodné a neopodstatnené. Podľa jeho názoru žalobkyňou uvádzané dôvody sú príliš všeobecné a ničím nepodložené, a preto nepreukázané a účelové. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 147/08 z 31. júla 2008, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že nepriznanie náhrady trov konania nie je možné odôvodniť iba všeobecnými závermi. Pre nepriznanie náhrady trov konania musia existovať na strane povinného účastníka dôvody hodné osobitného zreteľa, tak ako malo na mysli ust. § 150 O.s.p. účinné v čase rozhodnutia súdu a tiež ust. § 257 Civilného sporového poriadku. Ako vyplýva zo samotného komentára k vyššie uvedeným ustanoveniam, uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne a má sa vykladať prísne reštriktívne. Takéto okolnosti žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala a žalovaný je toho názoru, že na jej strane ani neexistujú. Odôvodňovať takéto okolnosti infláciou a zvyšovaním cien je podľa názoru žalovaného absolútne nedôvodné a žalobkyňa nijakým spôsobom hodnoverne a presvedčivo nezdôvodňuje a nepreukazuje žiadnymi dôkazmi ani tzv. širšie okolnosti pohľadu na dôvody hodné osobitného zreteľa. Tvrdenia žalobkyne o tom, že údajne všetky zarobené peniaze investovala do jeho majetku, že ho fakticky vyživovala, že údajne chcela rušiť a vyporiadávať predmet podielového spoluvlastníctva v jeho záujme, žalovaný označil za nepravdivé a ničím preukázané. Mal za to, že žalobkyňou poskytované dôkazy v konaní vychádzali len z účelových a nepresvedčivých tvrdení jej

blízkych príbuzných. Tieto všetky okolnosti však súd prvej inštancie správne vyhodnotil pri rozhodovaní vo veci samej a aj pri rozhodovaní o trovách konania, podrobne a dôkladne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami. K majetkovým pomerom žalobkyne uviedol, že táto je naďalej vlastníčkou bytu v Rožňave značnej hodnoty, čo vyplýva zo všeobecne dostupnej evidencie nehnuteľností (dôkaz: výpis z LV č. XXXX). Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie správne a výstižne vyhodnotil aj postoj žalobkyne v samotnom konaní, jej podiel na vzniku predmetného konania a postoj v samotnom konaní, skutočnosť, že napriek neexistencii dôkazov zbytočne navyšovala hodnotu predmetu konania bez akýchkoľvek dôkazov, že žalovaný bol len nútený sa v tomto konaní dôvodne brániť proti neopodstatnene a neoprávnenému uplatňovaným nárokom žalobkyne. Aj z týchto dôvodov by bolo nepriznanie nároku na náhradu trov konania, navyše bez existencie dôvodov hodných na strane žalobkyne, v prísnom rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa sama v predchádzajúcom konaní navyše uznala, že si bola pri podávaní žaloby vedomá možných následkov v prípade neúspechu v konaní a napriek tomu v priebehu konania zaujala taký postoj, ktorý nemá nič spoločné s účelnosťou a hospodárnosťou konania, dokonca nemala problém na pojednávaní dňa 15.10.2010 rozšíriť podanú žalobu o ďalšie nároky, napr. údajné investície do rekonštrukcie jeho rodičovského domu žalovaného (ktorý ani nie je jeho výlučným vlastníctvom) o sumu 1.660,- € a údajnú „hotovosť“ vo výške 13.277,- €, a to bez akýchkoľvek relevantných dôkazov. Žalobkyňa sama takto zavinila vznik súdneho konania s pomerne vysokou hodnotou, pričom dôkaznej núdze si mala byť vedomá už pri podávaní žaloby a nie je pravdou, že by sa do dôkaznej núdze dostala len v priebehu konania. Navyše žalovaný poukázal aj na to, že žalobkyňa v žalobe v podstate ani neuviedla dôkazy (predovšetkým výsluchy svedkov), ktoré sa v konaní museli nakoniec vykonať na zistenie skutkového stavu, pred začatím sporu sa ani len nepokúsila o zmierlivé a mimosúdne riešenie sporu, a teda jej správanie pred začatím sporu a ani v jeho priebehu nijako neodôvodňuje nepriznanie trov konania žalovanému. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2012 sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 a uznesenie z 31. marca 2010 sp.zn. 1 M Obdo V/19/2008, z ktorých citoval právny názor, podľa ktorého aj keď žalobkyňa bola oslobodená od povinnosti platiť súdny poplatok, nezakladá to ešte dôvod pre použitie ustanovenia § 150 O.s.p. Vzhľadom na uvedené žalovaný bol toho názoru, že nie sú tu také dôvody, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania a navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 CSP. Pre prípad úspechu si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 89,50 €.

6. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP).

7. Z ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP vyplýva, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) postupujúc v súlade s cit. § 470 ods. 1, § 470 ods. 2 prvá veta CSP prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodne podané a nie sú podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 378 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto napadnuté uznesenie podľa § 388 CSP zmenil tak, že stranám sporu sa náhrada trov konania nepriznáva.

9. Podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“) ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

10. Súd prvej inštancie o trovách konania v prejednávanej veci nerozhodol v súlade so zákonom (ust. § 150 ods. 1 O.s.p. účinného v čase rozhodnutia súdu), pri svojom rozhodnutí nevzal do úvahy, resp. nesprávne vyhodnotil všetky relevantné skutkové okolnosti, ktoré odôvodnili aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. na daný prípad z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a nepostupoval v úplnom súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení 11Co 242/2012-124 z 30.8.2013, ktorým bol v súlade s § 226 O.s.p. viazaný.

11. V ust. § 150 ods. 1 O.s.p. bolo upravené moderačné právo súdu umožňujúce súdu rozhodujúcemu o trovách konania úspešnému účastníkovi (strane sporu) náhradu trov konania (celkom alebo sčasti)

nepriznať, a tým zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie náhrady trov konania, pri zohľadnení osobitných okolností prejednávaneho prípadu, ktoré v spojení s aplikáciou ust. § 142 ods. 1 O.s.p. by znamenali nespravodlivý a neprimerane tvrdý postih rozhodnutím o trovách konania proti účastníkovi zaviazanému povinnosťou náhrady trov konania. Možnosť aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. (od 1.7.2016 platí nová právna úprava v ust. § 257 CSP, podľa ktorého v prípade existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa súd musí rozhodnúť o nepriznaní náhrady trov konania) patrila výlučne do kompetencie súdu a závisela len od jeho právnej úvahy, pri zohľadnení výnimočnosti prípadu, a to tak okolností danej veci, ako aj okolností na (obidvoch) stranách sporu, okolností, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov a pod. Prítom toto ustanovenie neslúžilo k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva, získal náhradu trov. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého úspešná strana bude znášať vlastné trovy, ktoré jej v spore vznikli, sa bude zdať spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami a dôvodmi uplatnenia nároku a pod. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6M Cdo 5/2011 z 18. januára 2012).

12. V prejednávanej veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že preukázané skutkové okolnosti konkrétneho prípadu, predovšetkým okolnosti na strane žalobkyne súvisiace so vznikom sporu, ktoré ju viedli k uplatneniu svojho práva na súde, povaha prejednávanej veci a okolnosti dané charakterom procesnej situácie, i nepriaznivý dopad rozhodnutia o povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému (podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania, resp. úspechu v konaní) na pomery žalobkyne, odôvodňujú v posudzovanej veci iba čiastočné (v rozsahu 50 %) nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech.

13. Skutočnosťami, na ktoré žalobkyňa poukazuje v odvolaní, podľa názoru odvolacieho súdu sú okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v celom rozsahu podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd odkazuje na dôvody odvolania podaného žalobkyňou, s ktorými sa stotožňuje, pričom prihliadol aj na stanovisko žalovaného, ktorý vo vyjadrení k odvolaniu ani netvrdil, že by nepriznaním náhrady trov konania v uplatnenej výške sa výrazne zasiahlo do jeho majetkovej sféry.

14. Vzhľadom na uvedené, keďže v posudzovanej veci mal odvolací súd preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. (§ 257 CSP), pre ktoré žalovanému náhradu trov konania nemožno priznať, preto odvolací súd podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie zmenil a rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa mala plný úspech v odvolacom konaní, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v § 420 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.